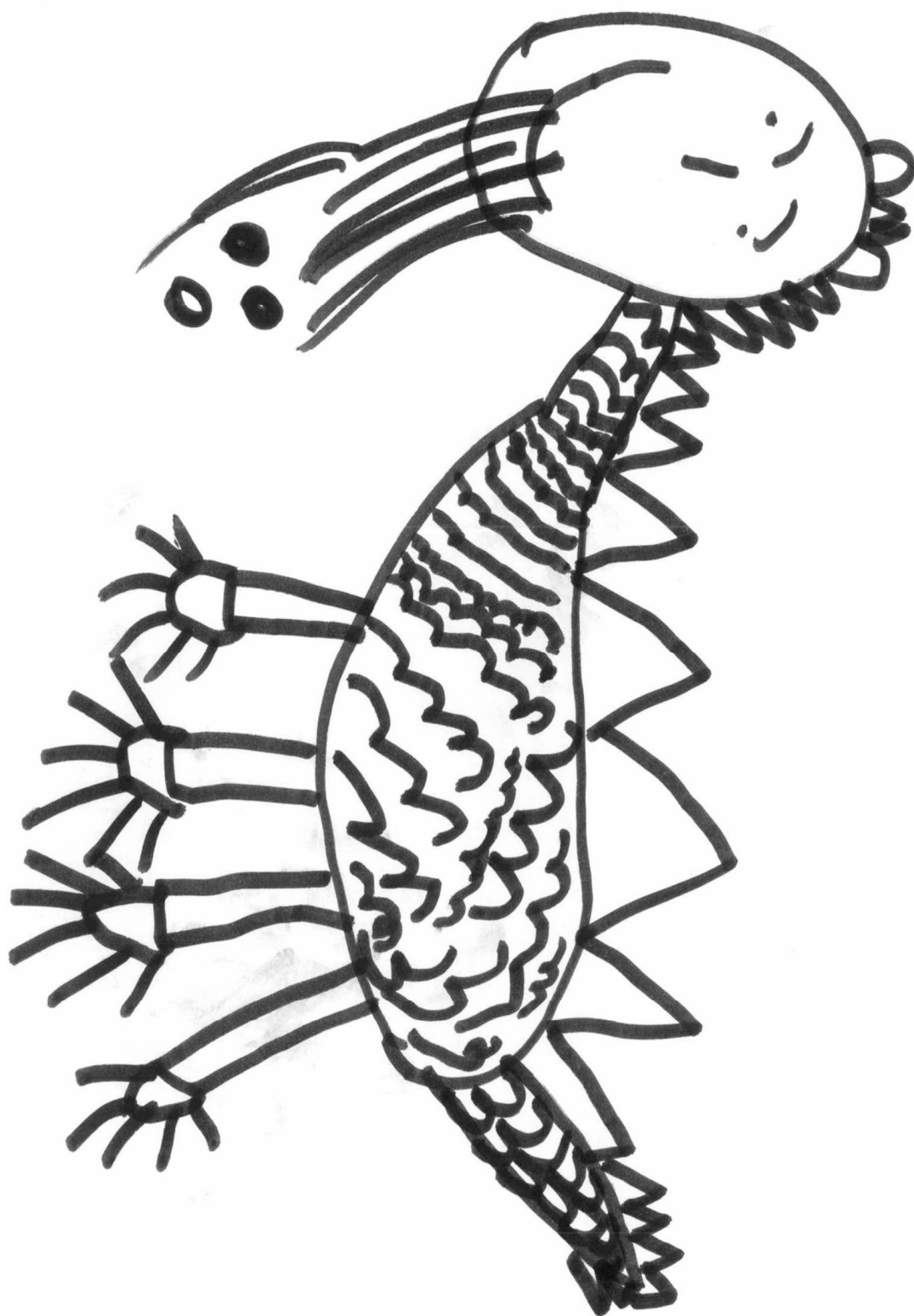
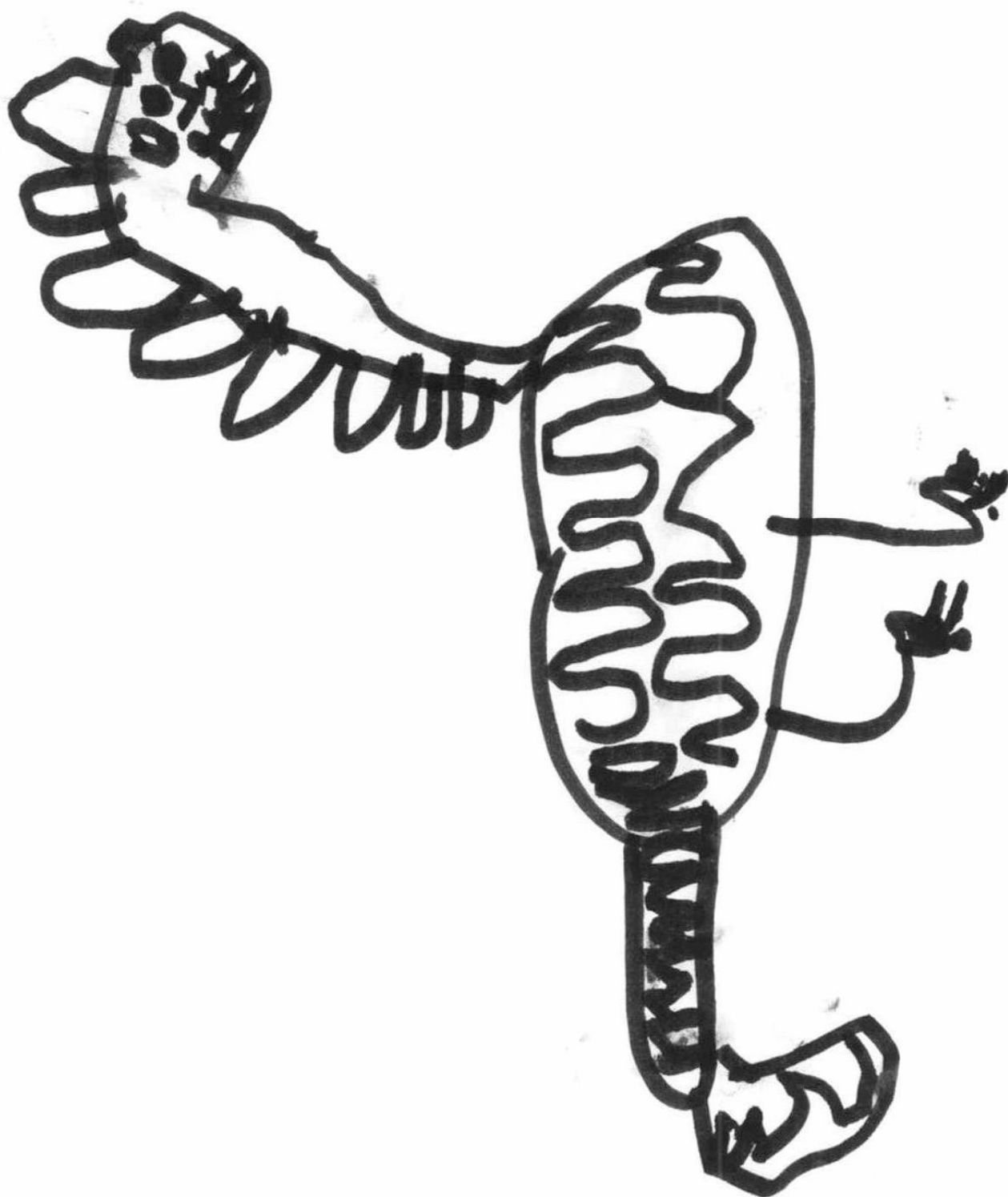

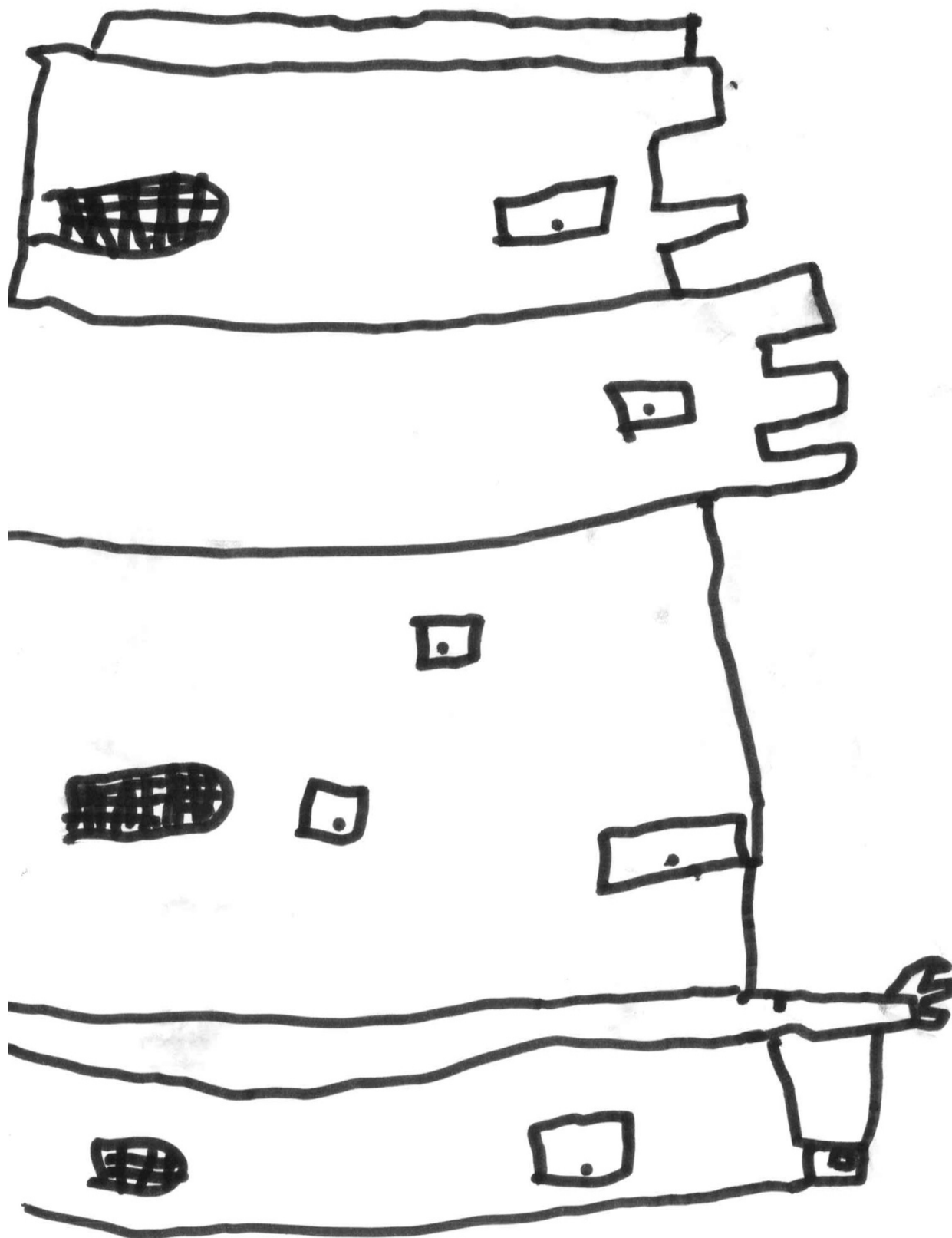

21è Certamen Literari
Sant Jordi 2011

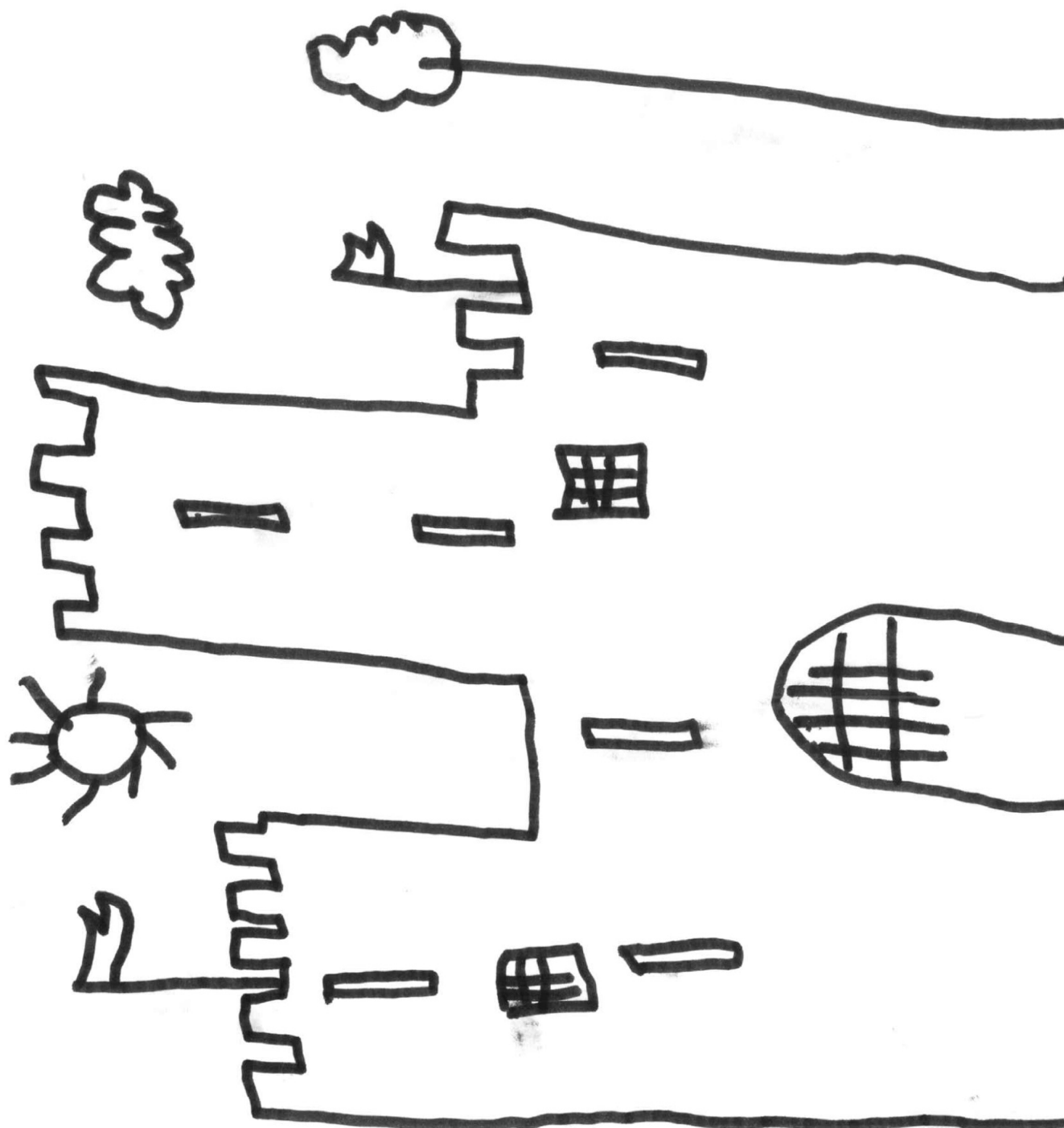

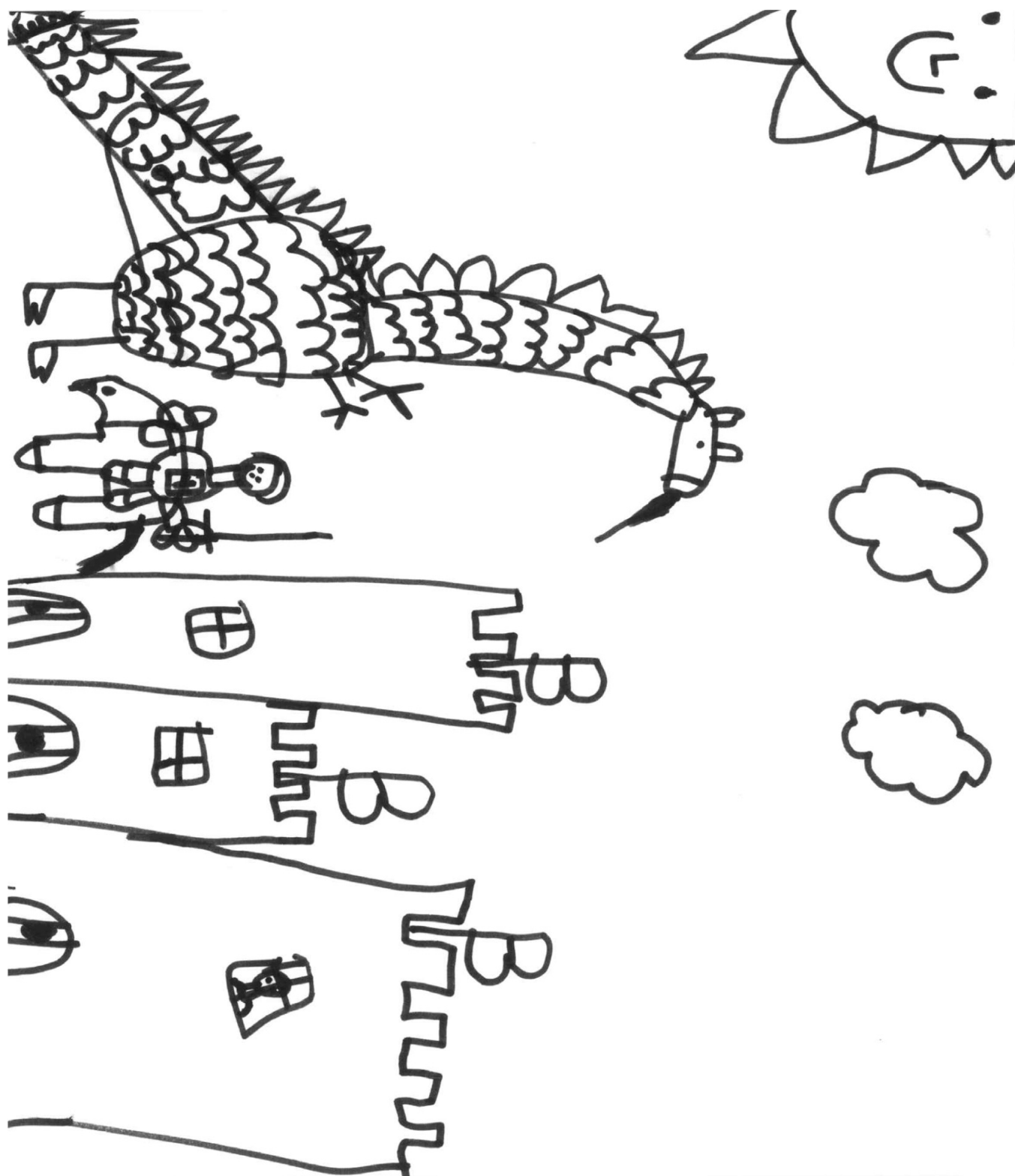
Clàudia Traveset Urbano P3 - A

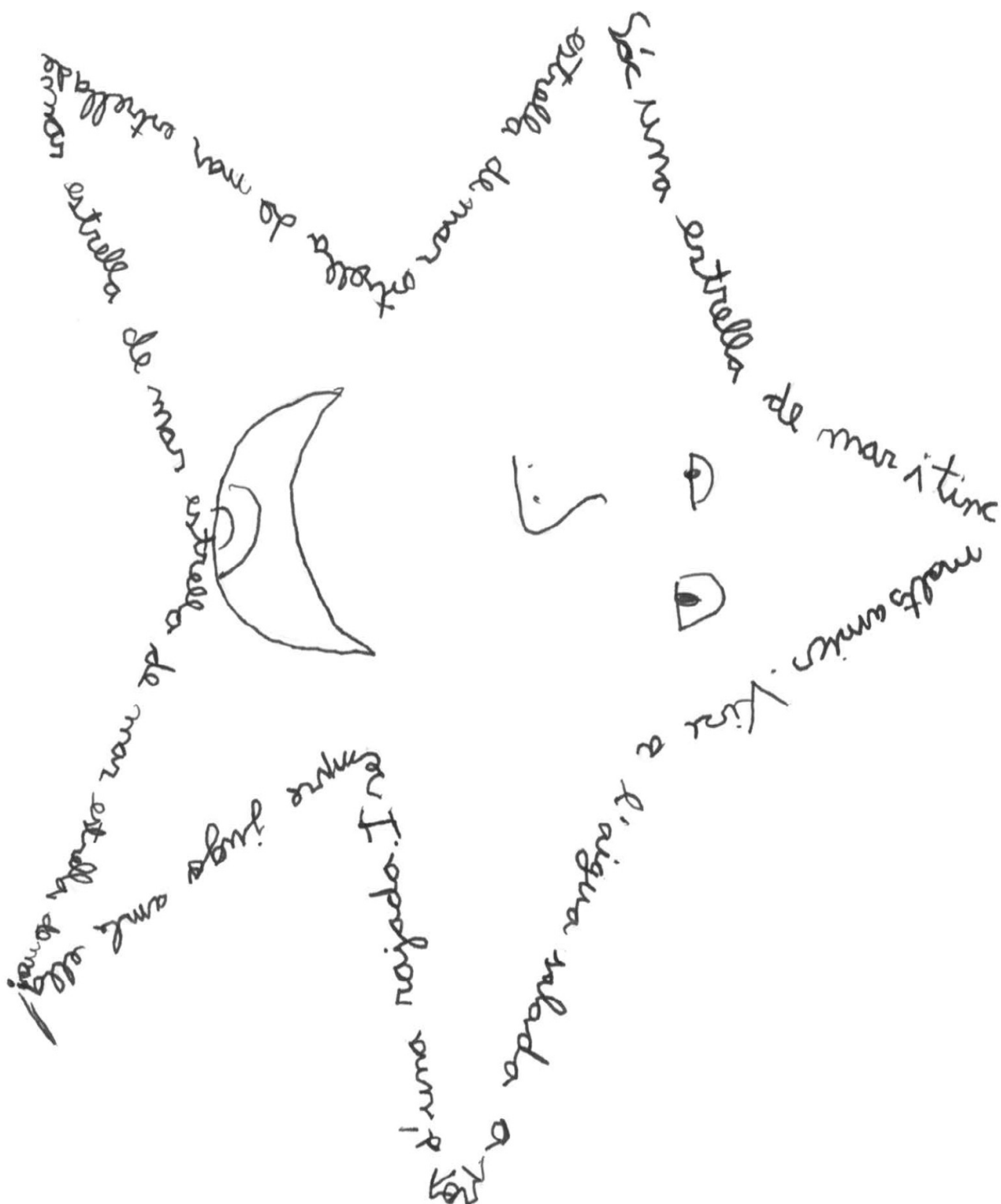
Derek García Chirveches P4 - A

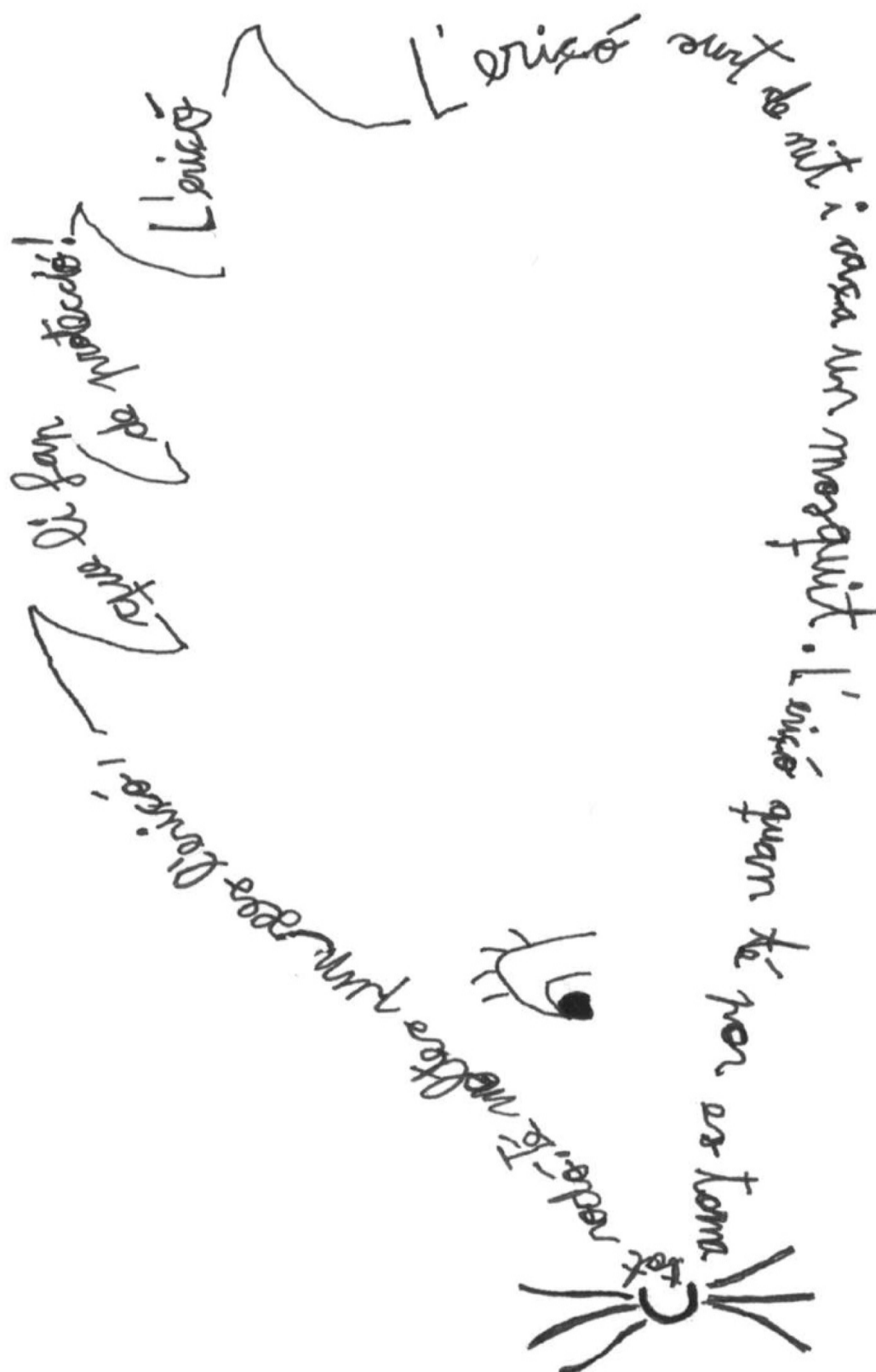

Alba Lara García P5 - B

Dins el mar molt fi

Oh, que bonic és el dofí!!

Els salta a les onades

I amb els reiaells juga a regades!

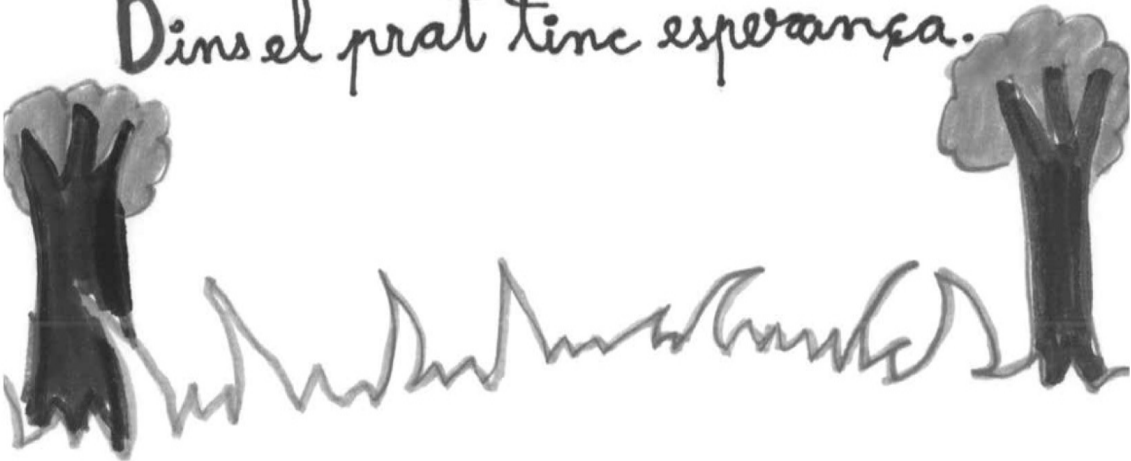

Vine, que vull pintar l'herba

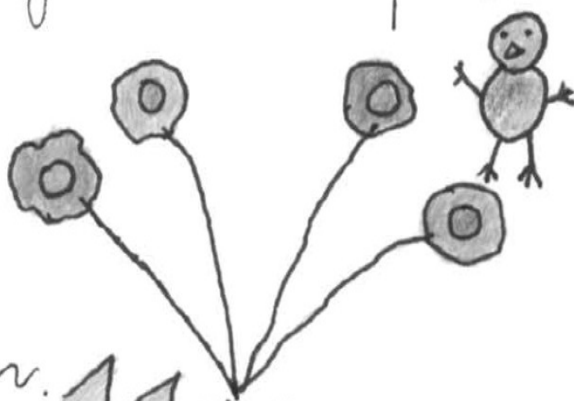
Ets el color de la primavera

Ric de les granotes que són com tu

Dins el prat tinc esperança.

Per la primavera fa bon temps,
Roses vermelleres.
Igroguers.
M'agraden les flors.
A la primavera surten els animals.
Volen els pardalots.
Els ocells arriben.
Roden els gira-sols.
A la primavera les flors són de molts colors.

L'estiu

L'estiu ja s'acosta,

vacances vora mar.

Jugar a la platja amb les onades
sota un sol daurat.

Veig les barques que van tornant
al capvespre prop del far.

Mariners i pescadors
a les aigües treballant.

Nits d'estels i lluna clara,
això és el que més m'agrada!!

Jugar a la platja és divertit!!

Tant com jugar amb un amic!!

Un regal del cel

Un regal vaig tenir i de l'infern va venir.
No era de paper ni de cartó,
era de dolor.

M'havien abandonat i em vaig quedar parat.
La vida m'havia conviut i tot m'havia empitjorat.

Un dia em van acollir
i la tristesa es va adormir.

De bon matí em vaig despertar,
i la felicitat va arribar.

Un somni havia tingut
i la tristesa mai havia vingut.

Mai m'havien abandonat
i la vida mai m'havia conviut.

Mai m'havien acollit,
en un carrer a la nit.

Una espuma de colors
va brillar dins el meu cor.

Un regal del cel havia tingut
aquell somni mai l'havia viscut.

ELS LLIBRES

A mi m'agrada llegir
perquè els llibres
tenen tot un món per descobrir.

Hi ha llibres de totes menes,
uns expliquen històries,
altres aventures i poemes.

També n'hi ha de coneixements,
de contes amb il·lustracions
i altres que expliquen invents.

Uns t'ajuden a viatjar
amb la imaginació,
i altres t'ensenyen a jugar.

A mi m'agrada llegir
perquè els llibres
tenen tot un món per descobrir.

EL LLADRE DE LLÀGRIMES

Quan comencis a plorar
el lladre de llàgrimes apareixerà
les llàgrimes t'eixugarà
i dins d'un bagul de cristall les ficarà.

Un dia vaig començar a plorar
i el lladre de llàgrimes no es va presentar
jo el vaig sortir a buscar
però per enlloc no el vaig trobar.

Després de dies de buscar
al mig del Japó el vaig trobar
a eixugar llàgrimes el vaig ajudar
i tots dos a casa vam tornar.

UN LLIBRE MÀGIC

Un llibre de monstres
i bruixes malcarades,
no fa gaire bona pinta, però és màgic!
això és fantàstic!

Ningú em creu,
però un dia hi vaig posar el peu,
i hi vaig entrar
però vaig haver de marxar.

Després de marxar
hi vaig tornar a entrar
aquell dia vaig somiar,
que una bruixa em volia matar.

Jo em vaig escapar
i seguidament em vaig despertar,
ja no hi vaig tornar a entrar
no ho vaig tornar a intentar.

Laia Pallarés Riu 4t - C

EL CAVALL

El cavall és molt bonic,
elegant, educat i divertit.
És el meu millor amic,
tant de dia com de nit.

Amb la seva crinera blanca
i el seu cos blanc, negre o marró,
jo hi pujo a sobre
i em porta al capdamunt del turó.

Cada matí em desperto,
plena d'alegria,
tinc moltes ganes de veure'l
i de fer-li companyia.

UN LLIBRE PLE DE FANTASIA

Quan va arribar la primavera vaig fer el mateix que cada any: sortir al carrer, regar les flors de la terrassa, anar a córrer amb bicicleta... això dia rere dia fins que va arribar Sant Jordi.

Per Sant Jordi, com sempre, vam anar a comprar una rosa i un llibre amb el meu pare.

Al vespre quan la meva mare va arribar a casa em va regalar un llibre. Aquell llibre era molt especial per a mi. Sabeu per què? Perquè el llegies i es feia realitat. Semblava un somni, no m'ho podia creure.

De sobte la meva habitació es va omplir de personatges fantàstics i a mesura que anava llegint tot anava agafant vida. Va aparèixer una sargantana negra molt enjogassada, un mico rondinaire i una fada que tot ho enredava. Aquell llibre m'atrapava i no podia parar de llegir. De sobte vaig pensar:

- I com tornaran els personatges al llibre? I si li pregunto a la fada?

Ella va tenir la resposta. Em va dir que no patís perquè a punta de dia tots els personatges tornaven al seu lloc: al llibre.

Així, cada dia, esperava que es pongués el sol, per anar a la meva habitació i poder entrar al món fantàstic dels personatges del meu llibre.

EL REGNE DE LES FLORS

Havia començat la primavera! Com cada any havien d'escollir un rei perquè governés el regne de les flors. Aquell any van escollir en Jordi, el roure més savi de tots.

Ara que era rei, havia de fer una tasca molt important, però molt difícil, havia de dibuixar flors. En Jordi era savi però no sabia dibuixar. Va fer proves a casa, però no li sortia cap flor. Va anar a fer un tomb per inspirar-se. Mentre anava caminant, la pintura li va començar a gotejar. Quan en Jordi es va girar va veure un camí de flors.

Al final va trobar la solució. Va començar a esquixar la pintura per tots els llocs. I ara, quan veus els prats plens de flors de colors, et fan oblidar les penes, les tristeses... I et fan sentir una immensa alegria.

Això és la màgia del regne de les flors.

ELS PETITS PIRATES

Era el mes de gener de 1864 i una colla de noiets entremaliats jugaven a pirates: l'un era xic, l'altre era alt i els altres dos compatriotes eren bessons. Vivien en una gran masia amb la seva família. Els seus pares cultivaven un hort amb tot tipus d'hortalisses i verdures: enciams, escaroles, tomàquets, carabassons, pastanagues i tot el que podien per tal de vendre-les al mercat i guanyar tres o quatre monedes i, així, poder mantenir els seus fills.

Els nois es passaven hores i hores jugant: que si jo sóc el capità, que si jo sóc un tauró que si l'altre és no sé què. Renoi tu! Amb una capsa i quatre pals feien de tot. Els pares els renyaven perquè deien que aquelles fantasies no els convenien i que haurien de treballar a l'hort per ajudar-los. Però ells s'hi negaven. Preferien somiar que treballar en un hort ple de cargols llefiscosos menjant-se els enciams. No servien per allò!

Els compatriotes -que així es feien dir- feren una de les seves trobades setmanals per comentar i debatre el que els obligaven a fer els pares. No volien treballar en un hort! Així que van fer un pacte: mai de la vida treballarien en un hort i quan fossin grans serien els pirates més rics i forts del món perquè, de ben segur, trobarien molts tresors en els seus mítics viatges que farien per ajudar la gent.

Ainoha Ortega Morón 5è - C

LA LLEGENDA DE SANT JORDI EXPLICADA PER SANT JORDI

Ara us explicaré la meva història de quan era jove, valent i fort, no vell com sóc ara.

Jo no sempre he sigut cavaller. He nascut en una família de pobres pagesos. El dia que vaig complir divuit anys, vaig agafar el ruc de la meva família i vaig cavalcar fins al castell del rei a demanar-li que m'armés cavaller. El rei va veure que jo era bastant prometedor perquè sinó ja m'hagués llençat a fora. Malgrat tot abans em van posar a prova: havia de portar-li una flor de gel de la muntanya dels Ogres. Vaig agafar el cavall i en un plis-plas, que, per ser sincer, va durar tres dies, vaig arribar. Un cop es va fer de nit i els ogres van anar a dormir, vaig agafar la flor i en un altre plis-plas dels meus, vaig arribar al castell. El rei em va armar cavaller. Estava més content que un gos amb un os.

Un bon dia el rei es va posar molt malalt. Va cridar al metge reial i li va dir que estava a punt de morir. Només hi havia un remei: una rosa crescuda de la sang del drac Nerevar barrejada amb la flor de gel i amb l'aigua del llac Negre. El rei va dir-me:

- Jordi, tu que ets un dels meus millors cavallers, que vas guanyar més de mil batalles, que vas vèncer més de mil dracs i altres criatures, ara t'encomano que vagis a buscar els ingredients pel meu remei.

Vaig acceptar, és clar, vaig agafar el meu cavall negre, em vaig posar l'armadura negra, la de batalla, la blanca era per les festes, i vaig marxar a galop. La flor de gel, ja la tenia, ara tocava matar aquell drac. Pel camí vaig caure del cavall d'esquena i em vaig fer molt mal, després de seixanta-cinc anys encara me'n fa, però vaig tornar a muntar a cavall i vaig tornar a emprendre el camí. Vaig arribar al lloc on em van explicar que vivia el drac. Vaig veure que s'anava a menjar una noia que semblava ser una princesa. Princesa o no l'havia de salvar. Vaig agafar la meva llança i la vaig llançar cap al drac Nerevar, li va travessar el coll per la meitat, vaig veure com de la seva sang va néixer un roser ple de roses vermelles, com la seva sang. Vaig agafar dues roses: una la vaig donar a la princesa i l'altra me la vaig quedar. Vaig veure que un altre rei va venir i m'ho va agrair per salvar el seu reialme i la vida de la seva filla. Em volia donar la meitat del seu reialme i la mà de la seva filla, però m'hi vaig negar. Li vaig dir que estava en una missió per salvar la vida del meu rei. Em va tornar a donar les gràcies un altre cop i em va desitjar molta sort.

Ara no us explicaré com vaig aconseguir l'últim ingredient, però us puc dir que vaig salvar el meu rei i vaig rebre el títol de Sant Jordi.

Aquesta és la meva verdadera història i no les altres que us van explicar a l'escola. Espero que us hagi agradat i el vostre amic Sant Jordi us desitja el millor.

Signat: Sant Jordi

Sebastian Calin Veres 6è - A

PRIMAVERA TROBADA

Hi havia una vegada un poble anomenat Maiprimavera. Es deia així perquè només tenia tres estacions: l'estiu, la tardor i l'hivern. Els habitants d'aquell poble no sabien que existia l'estació més bonica de tot l'any. Tampoc sabien el significat de Maiprimavera, o sigui, el nom del poble. Uns nens, a l'escola, parlaven del seu poble i el Lluís va fer la pregunta que ningú havia pensat mai:

- Què vol dir Maiprimavera?

La senyoreta no va saber contestar i en Lluís, quan es va acabar l'escola, va marxar a investigar-ho. Va anar a l'ajuntament i li van dir que no ho sabien, de fet, ningú ho sabia. Al final, en Lluís, cansat de preguntar va pensar d'anar a una font desconeguda als afores de la ciutat. Però abans va buscar informació a l'ordinador:

- Aquesta font es diu estació Primavera, però com pot ser? Si aquesta estació no existeix!– Es preguntava en veu alta.
- I el nom de Primavera em sona molt – es deia tot intrigat.

En fi va decidir anar-hi. Allà va trobar-se un fet meravellós. Era una font envoltada de flors de tots colors, i hi havia escrit:

- Aigua repartida, Primavera de seguida!

En Lluís va omplir una galleda d'aigua i la va repartir pel poble. Després van començar a créixer flors per tot el poble.

I el poble ja no es deia Maiprimavera sinó: **Primaveratrobada!**

UN SOMNI MULLAT PER ONADES

La Nea, cansada, es va treure el vestit verd amb flors roses i violetes i es va posar el pijama d'estiu. Va obrir la finestra, amb vistes al mar, es va estirar al llit i va fer anar els llençols fins a baix. La seva mare va anar a fer-li un petó de bona nit i va tancar la porta. La Nea es va adormir a l'instant.

Quan va obrir els ulls va quedar sorpresa. Què hi feia allà? Per què no era a l'hotel amb els seus pares, al llit, aquell calorós dia d'estiu? Què hi feia enmig de l'oceà?

Havia de sortir d'allà o s'ofegaria! Va intentar separar les cames i nedar en braça fins a la superfície, però... Horror! Tenia una cua de sirena! Era verda i tenia flors roses i violetes. Va veure un mirall d'un vaixell que havia naufragat i va emmirallar-s'hi. Als seus cabells vermell escarlata tirant cap a taronja també hi tenia flors. Va nedar entre coralls de coloraines i algues amb tons més apagats. Li va semblar veure, a la llunyania, un castell d'or. En anar-hi a prop, també va identificar aiguamarines, quars, maragdes, ametistes... En ser davant de la porta, però, la va envair una sensació de mareig, i de cop... no recordava que el mar fos blanc.

Es va adonar que havia tornat a la realitat. Havia tingut un somni mullat per onades.